

Arrest

nr. 190 069 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 14 april 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekster vroeg op 18 juni 2008 een visum voor kort verblijf (type C) aan. Het visum werd toegekend op 9 juli 2008.

1.2. Zij deed een aankomstverklaring op 27 december 2012 en werd toegelaten tot verblijf, geldig tot 23 maart 2013.

1.3. Verzoekster deed een nieuwe aankomstverklaring op 31 maart 2014 werd toegelaten tot verblijf tot 23 juni 2014.

1.4. Op 12 augustus 2014 diende eerste verzoeker een aanvraag in voor een visum voor kort verblijf (type C). Deze aanvraag werd geweigerd op 3 oktober 2014.

1.5. Op 2 maart 2015 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.6. Op 12 juni 2015 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10 augustus 2015 en er werd tevens besloten tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.7. Bij arrest 169 046 van 3 juni 2016 werd de vordering tot schorsing het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen verworpen.

1.8. Op 6 juni 2016 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

1.9. Op 4 oktober 2016 werd een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

1.10. De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard op 10 februari 2017.

1.11. Op 28 februari 2017 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.06.2016 werd ingediend door :

*Mevrouw D., G. (R.R.: ...)
geboren te R. I. U. op 22.02.1945*

*+ Mijnheer D. M. (R.R.: ...)
Geboren te K. op 31.01.1944*

*nationaliteit: Oekraïne
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat mijnheer ernstig ziek zou zijn geworden en dat een terugkeer medisch niet te verantwoorden zou zijn. Hieromtrent dienen wij op te merken dat betrokkenen dit niet aantonen.

Betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor waaruit zou moeten blijken dat het medisch niet verantwoord zou zijn om terug te keren en de aanvraag in het land van gewoonlijk verblijf in te dienen. De loutere bewering dat de medische toestand van M. niet zou toelaten om een reis te ondernemen naar Oekraïne wordt niet gestaafd met de nodige bewijsstukken. Het feit dat mijnheer M. middels een

beschikking van het Vredegerecht van het eerste kanton Kortrijk op 18.03.2016 onbekwaam werd verklaard betekent tevens niet dat hij, mits de nodige voorbereidingen, niet zou kunnen reizen. In het vonnis wordt tevens nergens gespecificeerd dat betrokkene niet meer zou kunnen/mogen reizen. Ook de verwijzing naar de aanvraag art. 9ter kan niet weerhouden worden. De aanvraag 9ter d.d. 04.10.2016 werd op 10.02.2017 onontvankelijk verklaard aan betrokkenen betekend op 23.02.2017. Betrokkenen tonen niet aan dat zij de aanvraag niet zouden kunnen indienen in het land van gewoonlijk verblijf.

Betrokkenen menen verder dat er in Oekraïne geen normaal functionerende medische diensten zouden zijn en dat er niemand het gezin zou kunnen opvangen. Deze loutere bewering kan tevens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit dit zou moeten blijken.

Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Betrokkenen halen aan dat zij alhier worden opgevangen door hun Belgisch zoon. Ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij een aantal verklaringen kunnen voorleggen van vrienden en kennissen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.12. Op 28 februari 2017 wordt aan eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

*Naam, voornaam: D., M.
Geboortedatum: 31.01.1944
Geboorteplaats: K.
Nationaliteit: Oekraïne*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 (nul) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

X *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.08.2015, aan betrokkene betekend op 15.01.2016."*

1.13. Ook ten aanzien van tweede verzoekster wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: D., G.
Geboortedatum: 22.02.1945
Geboorteplaats: R. I. U.
Nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 (nul) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op grond van volgende feiten:

- X *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

- X *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.08.2015, aan betrokkene betekend op 15.01.2016.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“Schending van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955;

Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: “De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat mijnheer ernstig ziek zou zijn geworden en dat een terugkeer medisch niet te verantwoorden zou zijn. Hieromtrent dienen wij op te merken dat betrokkenen dit niet aantonen. Betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor waaruit zou moeten blijken dat het medisch niet verantwoord zou zijn om terug te keren en de aanvraag in het land van gewoonlijk verblijf in te dienen. De loutere bewering dat de medische toestand van M. niet zou toelaten om een reis te ondernemen naar Oekraïne wordt niet gestaafd met de nodige bewijsstukken. Het feit dat mijnheer M. middels een beschikking van het Vrederecht van het eerste kanton Kortrijk op 18.03.2016 onbekwaam werd verklaard betekent tevens niet dat hij, mits de nodige voorbereidingen, niet zou kunnen reizen. In het vonnis wordt tevens nergens gespecificeerd dat betrokkene niet meer zou kunnen/mogen reizen. Ook de verwijzing naar de aanvraag art. 9ter kan niet weerhouden worden. De aanvraag 9ter d.d. 04.10.2016 werd op 10.02.2017 onontvankelijk verklaard aan betrokkenen betekend op 23.02.2017. Betrokkenen tonen niet aan dat zij de aanvraag niet zouden kunnen indienen in het land van gewoonlijk verblijf.

Betrokkenen menen verder dat er in Oekraïne geen normaal functionerende medische diensten zouden zijn en dat er niemand het gezin zou kunnen opvangen. Deze loutere bewering kan tevens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit dit zou moeten blijken. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Betrokkenen halen aan dat zij alhier worden opgevangen door hun Belgisch zoon. Ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

En doordat,

De bevelen om het grondgebied te verlaten als volgt werden gemotiveerd: “Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.08.2015, aan betrokkene betekend op 15.01.2016.”

Terwijl,

In de beslissing niet wordt betwist dat de eerste verzoekende partij door de Vrederechter van het 1ste kanton Kortrijk, onbekwaam werd verklaard in de zin van het art. 488/1 B.W. en zulks op grond van medische attesten, waaruit de ernstige ziekte van de verzoekende partij blijkt, die zelfs geleid heeft tot de onbekwaamverklaring van de 1ste verzoekende partij;

Dat overigens de onontvankelijkheidsbeslissing, die werd genomen in de procedure 9ter Vw., niet definitief is, nu de verzoekende partijen om de nietigverklaring hebben verzocht van deze beslissing met een verzoekschrift van 21-03-2017 en de Raad hieromtrent nog geen uitspraak heeft gedaan;

Dat de onbekwaamverklaring van de 1ste verzoekende partij overigens impliceert, dat hij zonder de bijstand van de bewindvoerder-vertegenwoordiger, geen aanvragen kan doen ook niet bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post;

Dat er aldus tegenstijdigheid bestaat voor wat betreft de motieven, zodat de beslissing niet op een adequate wijze werd gemotiveerd;

Dat de verzoekende partijen wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangetoond, die volgen uit de onbekwaamverklaring van de 1ste verzoekende partij, zodat de beslissing het art. 9bis Vw. schendt;

En terwijl,

Bij de bevelen om het grondgebied te verlaten niet in het minst rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partijen, noch met de familiale situatie, zodat de beslissingen het art. 74/13 schenden;

Dat er zelfs niet wordt gemotiveerd waarom er met de gezondheidstoestand of met de familiale situatie van de verzoekende partijen geen rekening moest gehouden worden;

Dat de beslissing de motiveringverplichting schenden;

Dat overigens de Bevelen het lot dienen te volgen van de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis;"

1.2. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de beschikking van het Vredegerecht van het eerste kanton Kortrijk van 18 maart 2016, waarbij verzoeker wordt onbekwaam verklaard en een bewindvoerder wordt aangesteld, niet inhoudt dat verzoeker, mits de nodige voorbereidingen, niet zou kunnen reizen. Verder wordt gemotiveerd dat dit "*vonnis*" (*sic*) ook nergens specificeert dat verzoeker niet zou kunnen reizen.

De Raad merkt op dat de beschikking van 18 maart 2016 op zich geen medische beoordeling bevat van de aandoening van eerste verzoeker. Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte de inhoud van deze beschikking heeft geschonden door te oordelen dat verzoeker eerste verzoekers medische aandoening geen buitengewone omstandigheid inhoudt.

Waar verzoekers aanvoeren dat de motivering tegenstrijdig is waar wordt gesteld dat zij een aanvraag moeten indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, terwijl verzoeker zulks niet vermag zonder de bijstand van de bewindvoerders-vertegenwoordiger, maken zij niet aannemelijk waarom dit dan wel onmogelijk zijn. Bovendien geven verzoekers geen redenen aan waarom eerste verzoeker in Oekraïne niet zou kunnen worden bijgestaan door een bewindvoerder die een dergelijke aanvraag zou kunnen indienen. Bovendien hebben verzoekers dit element niet aangevoerd in het kader van hun verzoek tot verblijfsregularisatie, zodat zij de verwerende partij thans niet kunnen verwijten hier niet op te hebben geantwoord.

Waar verzoekers de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoeren omdat geen rekening zou zijn gehouden met de gezondheidstoestand van eerste verzoeker, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekers' aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 10 februari 2017 werd geweigerd. Het annulatieberoep tegen die beslissing werd op dezelfde zitting behandeld door de Raad en werd verworpen bij arrest met nummer 190 068 van 26 juli 2017.

Aldus blijkt dat de thans bestreden bevelen, genomen op 28 februari 2017, werden genomen nadat de hangende aanvraag om medische regularisatie werd beoordeeld. Verzoekers kunnen dan ook niet voorhouden dat bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand, nu uit de gegevens van de zaak blijkt dat pas tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied werd besloten nadat de verwerende partij zich hierover een standpunt heeft gevormd.

Waar verzoekers eveneens aanvoeren dat bij het nemen van de bevelen geen rekening werd gehouden met hun familiale toestand, beperken zij zich tot een algemene bewering, zonder nader te verklaren met welke gezinselementen dan wel nagelaten werd rekening te houden. Daarenboven bevat de eerste bestreden beslissing wel degelijk overwegingen met betrekking tot het gezins- en privéleven van verzoekers, zodat in redelijkheid kan worden verondersteld dat bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten, op dezelfde datum door dezelfde ambtenaar, deze elementen mee in overweging werden genomen. Verzoekers voeren geen elementen aan die het tegendeel kunnen aantonen.

Verzoekers leggen ter terechtzitting een vonnis van de arbeidsrechtbank te Gent neer van 7 april 2017 naar aanleiding waarvan in een medisch deskundigenonderzoek ("*preliminaria*") blijkt dat eerste verzoeker in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dit wegens de intrinsieke ernst van zijn globale medische problematiek. In het bijzonder wordt gewezen op het feit dat eerste verzoeker vanaf oktober 2015 aan een nieuwe cardiale pathologie leed, waarbij er sprake is van een zodanige verergering dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk was. De deskundige verklaart niet te weten tot wanneer deze onmogelijkheid blijft bestaan, doch dat een herziening kan gebeuren na verloop van een jaar.

De Raad merkt evenwel op dat dit vonnis van 7 april 2017 dateert van na de bestreden beslissingen, zodat de verwerende partij er op dat ogenblik geen kennis van kon hebben. Bovendien blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekers in hoofde van eerste verzoeker in het verleden enkel een medische regularisatieaanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden omwille van een CVA-infarct uit 2014. Er blijkt niet dat verzoekers enige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend omwille van de hartaandoening van eerste verzoeker. Verzoekers voeren aldus ter terechtzitting een nieuw medisch element aan dat zij niet eerder aan de

verwerende partij ter kennis brachten. Nochtans dienden zij op 12 juni 2015 en 14 oktober 2016 reeds een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, zonder dat daarin een cardiale aandoening werd aangevoerd. De verwerende partij kon er, na behandeling van deze aanvragen, dan ook bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten, in redelijkheid van uitgaan dat zij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op voldoende wijze rekening had gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT